

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

http://zs1.nmnm.cz

číslo 50 - červen 2008

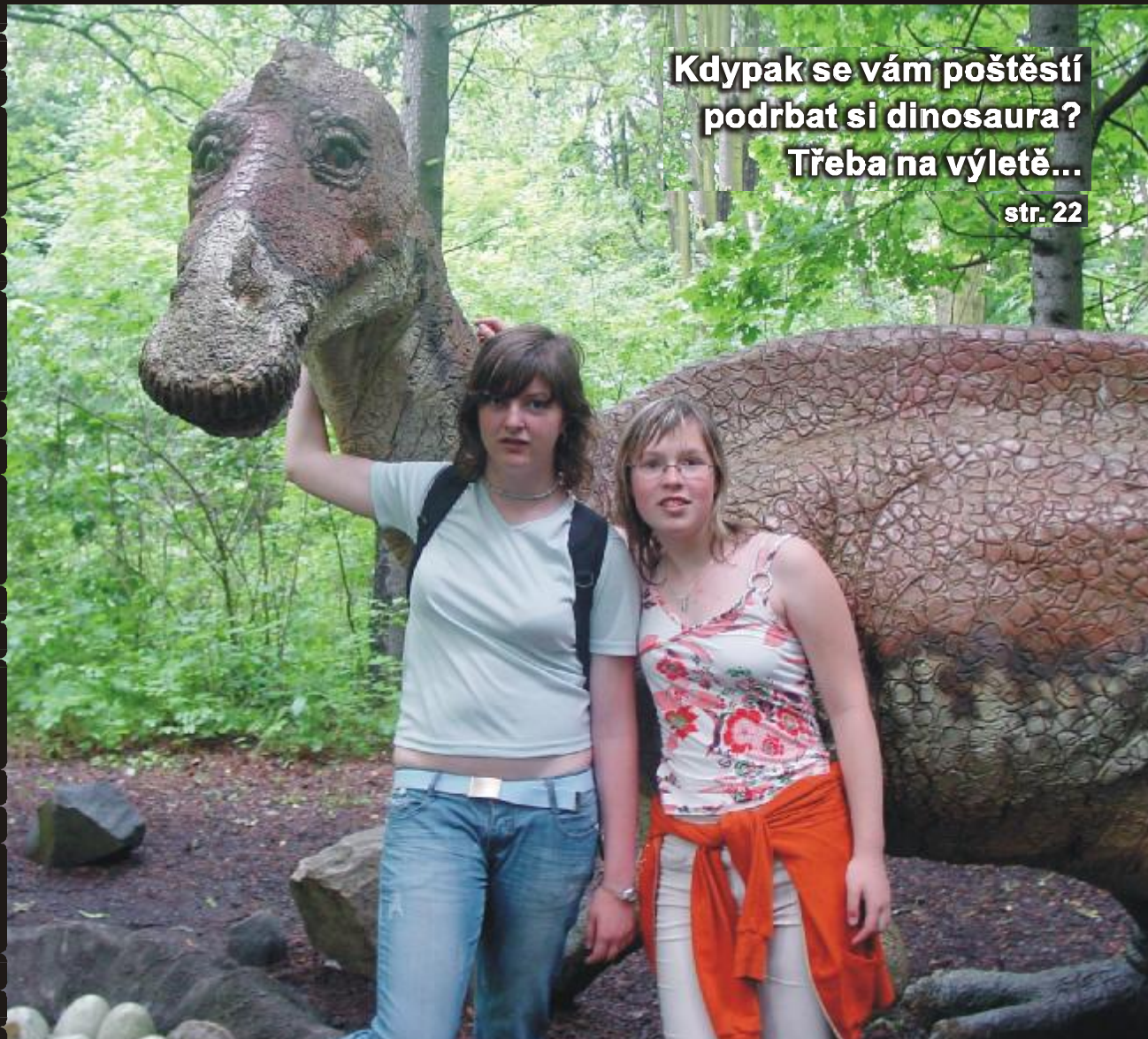

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VAATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Kdypak se vám poštěstí
podrbat si dinosaura?
Třeba na výletě...

str. 22

PÁR SLOV ÚVODEM

A je to tady! Poslední číslo letošního školního roku je na světě. Byla to tedy v prostředí posledních nabitých dnů celkem fuška, ale povedlo se. Mrzí nás, že jsme nemohli vyjít dříve, ale do poslední chvíle se čekalo na články o akcích, které proběhly jen před několika dny.

Je celkem logické, že největší část maxičísla, které má netradičně 32 stránek, tvoří zážitky ze školních výletů. Trochu nás mrzí, že své články dodala jen necelá polovina tříd, ale na druhou stranu je možné, že kdyby se svými zážitky pochlubily všechny třídy, mělo by číslo padesát stran a možná by se ani nestihlo vydat.

Končící školní rok s sebou vždycky nese změny v redakci. Letos nás opouští našťestí jen jedna její členka – **Áďa Šujanová z 9.C**. Zdálo by se tedy, že odchod devátáků redakci moc nepostihne, ale není to pravda. Áďa patřila k nejspolehlivějším lidem v redakčním týmu. Mohli jsme si být jistí, že když dostala něco na starost, byl úkol splněn v zadaném termínu a její články nikdy nepostrádaly vtip, byly živé a zajímavé. Díky ti, Áďo, za všechno, budeš nám moc chybět...

No a co říci závěrem? Určitě se sluší poděkovat všem pravidelným přispěvatelům, jejichž články se na stránkách Puclíka objevují. Jmenovitě bychom chtěli poděkovat paní učitelce **Pavlině Poláčkové**, která je naším nejvěrnějším externím redaktorem. Moc děkujeme!!!

Hezké počteníčko a bezva prázdniny...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 18. 06. 2008 Slavnostní vyřazení žáků pátého ročníku
- 19. 06. 2008 Slavnostní vyřazení žáků devátého ročníku
- 20. 06. 2008 Vysvědčení
- 21. 06. – 31. 08. 2008 Prázdniny

**PUCLÍKOVA
ŠUŠKÁRNA**

- Čas školní výletů s sebou nese spousty neopakovatelných zážitků. Jeden takový se určitě nadlouho vryje do paměti Adamovi Zavřelovi z 8.C. V rámci výletu totiž 8.C řádila na tobogánu v aquaparku jako tornádo. Adam spolu s Maruškou Měcháčkovou a Ondrou Adamem vytvořili vláček a sjížděli tobogán společně. Vláček řídil Ondra, dalším vogónkem byl Adam a poslední jela Maruška. Když vláček opustil koleje tobogánu a vlítnul do vody jako lump do palírny, skočil poslední vagónek (Maruška) na prostřední vagónek (Adam) a ten potom svým něžným nosánkem narazil do lokomotivy (Ondra). Vlak celkově karambol přežil, jen nosánek je trochu jakoby zlomený.
- Na výletě 7.C při cestě tam přišel pan učitel Smékal dvakrát málem o svůj fotoaparát. Jednou ho zapomněl ve vlaku, podruhé mu vypadl z batohu při přestupování. Situaci vždy duchapřítomně zachránila paní učitelka Janíčková, která bděla jako druhý dozor nejen nad 7.C, ale i nad panem učitelem.
- V rámci rekonstrukce budovy školy byla předčasně ukončena výuka v obou učebnách výpočetní techniky a dále se vyučovalo v náhradních prostotách. Moc zajímavé místo si našel pro 9.C pan učitel Sláma, když třídu vytáhl ke Klečkovskému rybníku. My víme proč...

OBSAH

§ Pár slov úvodem.....	2
§ Co nás čeká	2
§ Puclíkova šuškárna	2
§ Padesátka	3
§ Dny dětí.....	4
§ Sběr kůry.....	6
§ Adopce na dálku.....	9
§ 8.C a souboj s koulemi	10
§ 9.A v lanovém centru.....	11
§ Z Paříže do Londýna.....	12
§ Vyzvídali jsme... ..	14
§ Za Paprsek do Prahy	16
§ O poklad Černého Zubra	17
§ Malý princ	18
§ Okénko ZŠ Slavkovice.....	20
§ Výlety 2008.....	22

PADESÁTKA

Právě máte před sebou **jubilejní 50. číslo** školního časopisu, který naše škola vydává po dobu devíti let. Ani se nám nechce věřit, že kdyby byl Puclík dítětem, chodil by už do třetí třídy. Příští rok nás tedy čekají kulaté narozeniny, Puclík bude slavit **DESET LET** své existence. Takové jubileum se určitě neobejde bez pořádné oslavy. S její přípravou jsme už začali a podle plánů to bude velké... Nechte se překvapit.

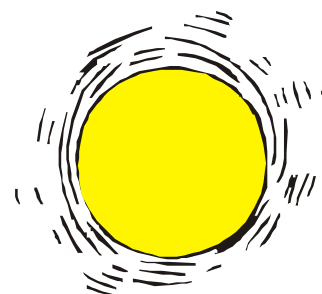
A co jinak? Konečně začíná léto! Nastávají velké prázdniny, doba koupání, cestování, táborů a podobně. Pro nás to znamená odpočinek od děsného učení a domácích úkolů. Někteří žáci odejdou, ale jiní po prázdninách zase přijdou. To je koloběh, který nikdo nezastaví.

Na konec roku přeji všem krásné prázdniny a hlavně prázdniny bez úrazů.

Andrea Žváčková, 8.C

**Krásné a slunečné prázdniny
přeje všem čtenářům**

redakce

DNY DĚTÍ

Mgr. Hana Knapčoková, Mgr. Šárka Zdražilová

HRAJEME SI, SOUTĚŽÍME, SPORTUJEME A TO PRO RADOST!

Žáci naší školy si pěkně užili svátek dětí. Na hřišti u rybníka Ráčkovce je čekalo plno zajímavých soutěží, her a sportovních disciplín. Jezdili na koloběžkách, skládali puzzle, skákali přes lano, házeli na cíl, závodili v gumákách... Za každý splněný úkol dostali sladkou odměnu. Vyhrál každý, kdo se zapojil a zasoutěžil si!

SPORTOVNÍ ODPOLEDNE

V pátek odpoledne proběhlo na atletickém hřišti sportovní odpoledne pro děti z mateřských škol. Naši starší žáci pomohli s organizací této „miniolympiády“. Pomáhali při slalomu, lovení „myší“, proskakování pavučinou...

Také mladší žáci se do této akce zapojili. Pro své malé kamarády připravili překvapení - každý malý sportovec dostal dáreček, který naši žáci sami vyrobili. Dárečky se líbily, děti z nich měly velkou radost.

PŘEDSTAVENÍ MICHALA NESVADBY

V rámci akce „Dny dětí“ se žáci 1. a 2. kříd zúčastnili představení Michala Nesvadby. Kulturní dům byl zcela naplněn dětmi od těch nejmenších, kteří přišly v doprovodu svých rodičů, přes mateřské školy až po žáky 1. stupně základní školy, kteří přijeli i z okolních vesnic.

Atmosféra byla plná nadšení z přítomnosti Michala, kterého všechny děti znají z televizního programu Kouzelná školka. Michal zaujal svým vystoupením natolik, že celou hodinu děti vnímaly jen to, co dělá na jevišti. Když řekl: „Děti, uděláme umyvadlo a umyjeme se“, tak to všichni opakovali. Když řekl: „Všechny děti si vlezou pod židličky“, tak tam rázem všichni byli. Ono jen pouhé nafukování balónku je velká legrace, když to dělá Michal. Děti si na závěr odnášely izolepové dárky od Michala a pohlazení velkou bílou rukavicí.

POJĎTE DĚTI, BUDEME SI HRÁT A TVOŘIT!

Naše škola byla plná dětí i v sobotu 31. května. Čekalo tu na ně plno překvapení:

▪ Dětská výstava

Chodba školy se proměnila v galerii. Děti a jejich rodiče se mohli podívat, jak pěkně umí žáci naší školy malovat a tvořit. A opravdu bylo na co koukat! Že se v naší škole děti nejen učí, ale zažívají tu mnoho různých akcí, o tom svědčily fotografie ze života školy.

▪ Tvořivé dílničky

Protože jsme škola tvořivá, nechyběly ani tvořivé dílničky pro děti. Každý si mohl vyrobit pěkné výrobky v těchto dílničkách:

SLUNÍČKOVÁ DÍLNIČKA	z modelářské hlíny a kartónu se vyráběla usměvavá sluníčka
KOLÍČKOVÁ DÍLNIČKA	z barevných kolíků děti vyráběly pestré motýlky a rybičky.
CHLUPATÁ DÍLNIČKA	z „chlupatých“ drátků lze udělat krásná zvířátka, nejvíce se líbily chlupaté housenky

Každý návštěvník si domů nesl vlastnoručně vyrobené dárečky a navíc ještě za každý povedený výrobek dostal grošíky. A kde se za ně nakupuje? No přece na dětském jarmarku!

▪ Dětský jarmark

Děti si za získané grošíky mohly koupit krásné výrobky – skákací žabu na gumičce, svícen ve tvaru kytičky, bonbónovou ještěrku, medvídka, kytičky, sluníčko, větrník, myšku, králíčka, kouzelnou rybičku, ptačí budku, ozdobný stojánek na tužky, Večerníčka, sloníky...

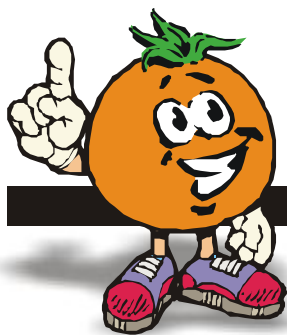
Všechny výrobky vyráběly děti 1. stupně naší školy se svou paní učitelkou. Každému se velmi líbily a vyprodaly se úplně všechny. Nejedno dítě bylo hrdé, že může za své „vydělané“ penízky koupit dáreček nejen pro sebe, ale třeba i pro maminku, babičku nebo mladšího sourozence.

A jak se Dny dětí líbily těm, kterým byly určeny?

V sobotu 31. května jsem už nemohl dospát. Celé dopoledne jsem pomáhal i se sestřičkou Terezkou s úklidem a přípravou oběda. Odpoledne jsem každého pobízel, abychom vyrazili na náměstí na akci „Pojďme děti, budeme si hrát“. Nejvíce jsme se těšili na tvořivé dílničky. V budově naší školy se dala vyrobit spousta krásných věcí. V první dílničce jsme s paní učitelkou Kotvicovou vyráběli hady z drátků a na něj nalepili oči a jazyk. Had se hodil mamince na kabelku. V druhé dílničce jsem s paní učitelkou Truksovou z hlíny vymodeloval sluníčko s mráčkem. A ve třetí dílničce byly barevné kolíčky a na ně se lepila barevná zvířátka. Za každý výrobek byla odměna – papírové groše. Za všechny grošíky si každý mohl koupit velkou spoustu výrobků od paní učitelky Zdražilové. A taky jsme je tady utratili za papírového medvídka na malém květináčku, housenku, slona, svíčku a kytičky. A moje sestřička si vybrala modrou myšku, se kterou usínala i večer v postýlce. I já usínal večer unavený, ale i šťastný z krásně prožitého sobotního dopoledne.

Pavel Kubík, 2.A

Děkujeme všem žákům a učitelům, kteří se na Dnech dětí podíleli. Akce proběhly pod záštitou Městského úřadu Nové Město na Moravě s finanční podporou kraje Vysočina.

SBĚR KŮRY

Mgr. Pavlína Poláčková

VŠUDE TAM, KDE JE ČLOVĚK, JE MÍSTO PRO DOBRÝ ČIN

Rekapitulace. Tak to vidíte, prázdniny už zase klepou na dveře a my se u známého citátu scházíme společně už poosmé, což mě moc těší. I květnové kolo sběru pomerančové kůry totiž dopadlo nad očekávání. Nejenže se opět zapojily všechny třídy, ale i množství bylo poměrně značné - výsledná tabulka je toho důkazem.

SBĚR KŮRY - KVĚTEN

TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG	TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG
1.A	17,00	1,00	6.A	3,60	
1.B	18,50		6.B	2,70	
2.A	12,50	0,35	6.C	13,60	
2.B	12,50	0,90	7.A	8,40	0,15
3.A	4,50	0,15	7.B	14,10	0,30
3.B	17,95	0,35	7.C	15,70	
4.A	8,50	0,70	8.A	4,15	
4.B	16,70		8.B	2,75	
5.A	8,75		8.C	7,50	0,70
5.B	9,00	0,93	8.D	8,70	
			9.A	1,10	
			9.B	12,70	
			9.C	3,40	
1. stupeň	125,90	4,38	2. stupeň	98,40	1,15
sborovna	0,85		jídelna		1,40
ředitelna	2,50	0,35	kabinet Vt	1,60	
ŠKOLA CELKEM: POMERANČ 229,25 KG, CITRÓN 7,28 KG					

Ani tentokrát jsem nebyla schopna téměř 20 pytlů odvézt osobním autem a opět se našel ochotný tatínek – pan Dutka z firmy STAVOSPOL, který neváhal a s dopravou na poštu pomohl, za což mu samozřejmě patří mé poděkování.

Tabulka s víčky se v našem hodnocení objevuje sice teprve podruhé, ale ani tady se nemáme za co stydět. Posuďte sami.

SBĚR VÍČEK - KVĚTEN

TŘÍDA	VÍČKA KG	TŘÍDA	VÍČKA KG
1.A	16,50	6.A	10,60
1.B	29,50	6.B	39,90
2.A	10,00	6.C	10,30
2.B	18,00	7.A	29,20
3.A	8,00	7.B	15,20
3.B	43,40	7.C	16,40
4.A	22,30	8.A	5,70
4.B	82,40	8.B	32,40
5.A	8,00	8.C	6,50
5.B	87,80	8.D	29,00
		9.A	1,00
		9.B	23,10
		9.C	8,30
1. stupeň celkem 325,90		2. stupeň celkem 227,60	
ředitelna	4,20	sborovna	2,00
ŠKOLA CELKEM 559,70 KG			

Aby těch tabulek nebylo tentokrát málo, tak máte možnost zhlédnout výsledky, kterých jsme dosáhli nejen jako škola, ale i to, jak se zapojily jednotlivé třídy a jaké množství se jim podařilo nasušit i nasbírat za celý tento školní rok.

Celkem jsme tedy během školního roku nasbírali:

668,19 kg pomerančové kůry

15,80 kg citrónové kůry

1225,54 kg víček

Co k tomu dodat? Možná už tak trochu otřepané poděkování, o to upřímněji myšlené. Třídy, jenž obsadily nejvyšší příčky, budou oceněny sladkou odměnou a ta může být motivací pro třídy další, které ji mohou získat třeba v příštím školním roce.

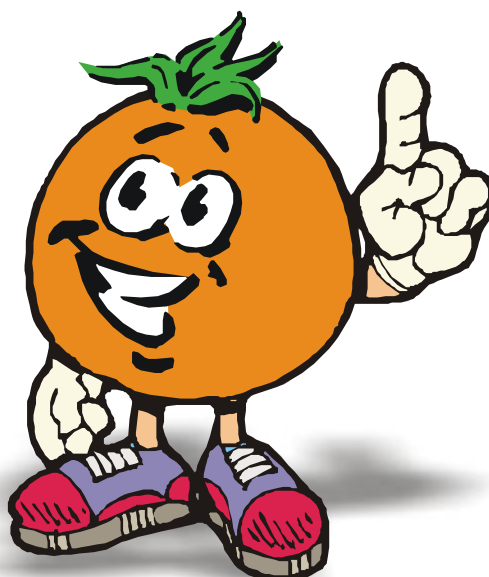
Zvláštní poděkování pak patří třídě 9.B, která nasušila nejvíce pomerančové kůry na druhém stupni. Proč právě jí? Především proto, že deváté ročníky naši školu už opouští, a tak si většina žáků obvykle říká, že se jich to vlastně už netýká, ať se snaží mladší. O to víc si cením toho, že právě tihle devátáci byli výjimkou.

Mé poděkování patří i rodičům všech našich žáků, kteří pomáhají, seč mohou, a do sběru i sušení mnohdy zapojují nejen své příbuzné, ale i známé – množství přes 100 kg víček třídy 5.B a 4.B jsou toho jasným důkazem.

Tento školní rok už je ve sběru a sušení minulostí, ale příští je budoucností – necht' se nám i ten další vydaří přinejmenším jako ten letošní. Tak tedy nashledanou v příštím školním roce, u dalšího kola se sejdem v prosinci.

VÝSLEDKY ZA CELÝ ŠKOLNÍ ROK

TŘÍDA	POMERANČ	CITRON	VÍČKA	TŘÍDA	POMERANČ	CITRON	VÍČKA
1.A	39,85	1,00	54,10	6.A	9,15	0,11	37,70
1.B	46,40		57,95	6.B	12,89	0,19	56,48
2.A	32,60	0,35	33,90	6.C	44,83	0,15	39,85
2.B	34,00	0,90	38,40	7.A	31,35	0,40	51,26
3.A	15,60	0,15	30,30	7.B	21,01	0,30	28,05
3.B	49,80	0,35	99,50	7.C	31,65	0,10	40,55
4.A	27,62	0,70	57,50	8.A	13,05	0,25	10,90
4.B	28,20		100,90	8.B	13,44	0,06	58,48
5.A	27,64		35,20	8.C	21,36	1,65	27,05
5.B	36,45	0,93	137,30	8.D	16,71		57,10
				9.A	13,13		9,83
				9.B	45,61		50,44
				9.C	5,00		17,64
1. stupeň	338,16	4,38	645,05	2. stupeň	279,18	3,21	485,33
sborovna	2,92	0,70	9,18	jídelna	1,30	4,85	
ředitelna	11,42	2,66	24,08	kabinet Vt	5,63		
Slavkovice	29,58		33,80	EKO praktika			12,50
PÚ Nymburk			15,60				

ADOPTCE NA DÁLKU

Mgr. Pavlína Poláčková

VŠUDE TAM, KDE JE ČLOVĚK, JE MÍSTO PRO DOBRÝ ČIN

Školní rok finišuje do své cílové rovinky nejen u nás, ale i v daleké africké Zambii. Pravda, tam, jak už víme, nemá dvě pololetí, ale tři trimestry, takže po třech měsících výuky následuje vždy měsíc prázdnin (duben, srpen a prosinec).

To ale nic nemění na faktu, že na konci každého školního roku žáci dostávají vysvědčení nebo jakousi zprávu o prospěchu v jednotlivých vyučovacích předmětech. Podoba je poněkud odlišná od pojetí, na které jsme zvyklí u nás, takže možná budete mírně překvapeni. Známkování není formou stupnice od 1 do 5, ale formou bodového ohodnocení s daleko větším rozsahem.

Škola: St. Charles Academy school		Třída 1.
Vyučovací předměty	Maximální množství bodů	Získané množství bodů
Anglický jazyk	20	14
Matematika	20	9
Přírodopis	15	5
Občanská výchova	15	9
Kikaonde – národní jazyk	20	8
Náboženství	15	X
Celkový počet bodů	105	45

Možná vás pohled na tabulku tak trochu zklamal. Očima středoevropana se může zdát, že výsledky nejsou nijak valné, ale Gabriel chodí do školy teprve první rok a vzhledem k podmínkám, ve kterých žije, a k tomu, že doma mu s učením nemůže nikdo pomoci, protože do školy nikdy nechodil, tak si troufám tvrdit, že můžeme být spokojeni.

Konec konců, cílem Adoptce na dálku není snaha o získání maximálního bodového hodnocení školního prospěchu adoptovaného, ale snaha postavit jej na vlastní nohy, naučit jej, aby se stal nezávislým na pomoci zvenčí, aby se dokázal postarat sám o sebe i své nejbližší, přizpůsobil se podmínkám současného světa a pochopil, že mu nikdo nikdy nic zadarmo nedá a že jen vlastním přičiněním se může mít lépe.

Díky nám všem bude Gabriel chodit i nadále do školy, čeká ho druhá třída a na jejím konci budeme moci zase společně omrknout, jaké pokroky udělal.

8.C A SOUBOJ S KOULEMI

Barbora Dutková, 8.C

V pátek 30. května 2008 jsme se i přes značnou únavu některých jedinců sešli před penzionem Vrchovina. Náš cíl byl jasný: oslavit den dětí sice s předstihem, ale zato bowlingovým turnajem. Ně kterým z nás se moc nedařilo, ale náladu nám to zkazit nemohlo. Dokonce se mezi námi našli i tací, kterým to opravdu šlo.

V průběhu dvou hodin jsme byli svědky různých karambolů. Katka Houserová si málem urazila palec, Honza Horňas si spletl směr a pokoušel se házet na své spolužáky a Honzovi Příbylovi mnoho nezbývalo a leštil by hrací dráhu vlastním tělem. Skvěle jsme se pobavili a po 2 hodinkách hraní byli jasní nejlepší hráči:

Jakub Janíček – 169 bodů, Ondřej Adam – 161 bodů, Pavel Běhounek – 143 bodů, Julie Bartoňová – 129 bodů, Jaroslava Hnízdilová – 106 bodů, Kateřina Vodičková – 104 bodů

Všichni jsme měli skvělou náladu, kterou nám ještě vylepšila paní učitelka Hnízdilová, protože nás pozvala na zmrzlinu. Byl to super nápad! Z bowlingu jsme zamířili kolem koupaliště poháněni vidinou zmrzliny. Za tento super den paní učitelce moc děkuji.

9.A V LANOVÉM CENTRU

Darlna Travencová, 9.A

21. května 2008 jsme se ranním vlakem vydali s naší třídou, paní učitelkou Hnízdilovou a Knapčokovou do lanového centra v Bystřici nad Pernštejnem. Počasí nám moc nepřálo, celý den byl zatažený a deštivý, ale i v nepříznivém počasí jsme byli stále optimisticky naladěni a odhodláni zdolat ty náročné překážky, co na nás číhaly v 11- ti metrové výšce.

Když jsme dorazili na místo určení, čekali na nás dva milí lidé, Petra a Standa. Nejdříve jsme absolvovali hodinový trénink asi metr nad zemí. Vše nám tam vysvětlili a mnohé jsme se naučili, pak už jsme byli připraveni vylézt do té obrovské výšky. Oblékli jsme se do bezpečnostních popruhů a mohlo se po kovovém žebříku stoupat výš a výš. Kluci měli strach a tak jsem se na cestu vydala jako první. Každý jsme překážky zdolávali se vši vervou, někdo lépe a někdo hůře, byli i tací, kteří šplhání vzdali. Přesto ale neušli volnému pádu z 11-ti metrové výšky, který jsme měli všichni jako bonbónek na konec. Po zdlouhavém přemlouvání jsme dostali na volný pád také naše paní učitelky, všichni jsme tleskali a povzbuzovali.

Tento den se nám moc líbil, i když někdo jel domů s roztřepanými kolenama, ale skoro všichni svůj strach překonali. A to se mi líbilo ze všeho nejvíc - že i rádoby silní a suverénní kluci ukázali svůj strach, ale také ho dokázali překonat. Myslím, že to byla velká zkouška osobnosti.

Z PAŘÍŽE do LONDÝNA

Katka Houserová, 8.C

zájezd žáků naší školy

Ještě před nějakým tím měsícem jsme si říkali: „Jéééžíš, až v květnu...“ No a jak čas rychle plynul, přišel 13. květen a všichni, co se přihlásili na zájezd do Paříže a Londýna, stojí před novoměstským kulturákem s cestovními taškami, batohy a nevím čím vším. V doprovodu milovaných rodičů, kteří si s hrůzou v očích pomalu začínají připouštět, že jejich ratolesti jedou na pár dní tak daleko od domova... No, poslední rozloučení a konečně pryč...

Cesta byla hóóódně dlouhá... Na hranicích jsme se rozloučili s naší malou republikou a vydali se světu vstříc. Přes Německo až do Francie – přesněji přímo do Paříže. Zde jsme strávili celý den. Startovali jsme „snídaní v trávě“ (na lavičkách u autobusu). Pak jsme se jakože vypravili na devítihodinovou procházku po Paříži. Viděli jsme asi ty nejznámější památky - Louvre, Vítězný oblouk a jiné. Největší zážitek pro všechny, si myslím, byla proslulá Eiffelovka. Aby byl požitek ještě větší, vyšlapali jsme si pěkně těch „pár“ schodů po obří železné konstrukci nahoru a kochali se pohledem n a fakt krásnou Paříž. Po hromadě chození jsme navečer odjžděli do Calais, kde jsme přespali.

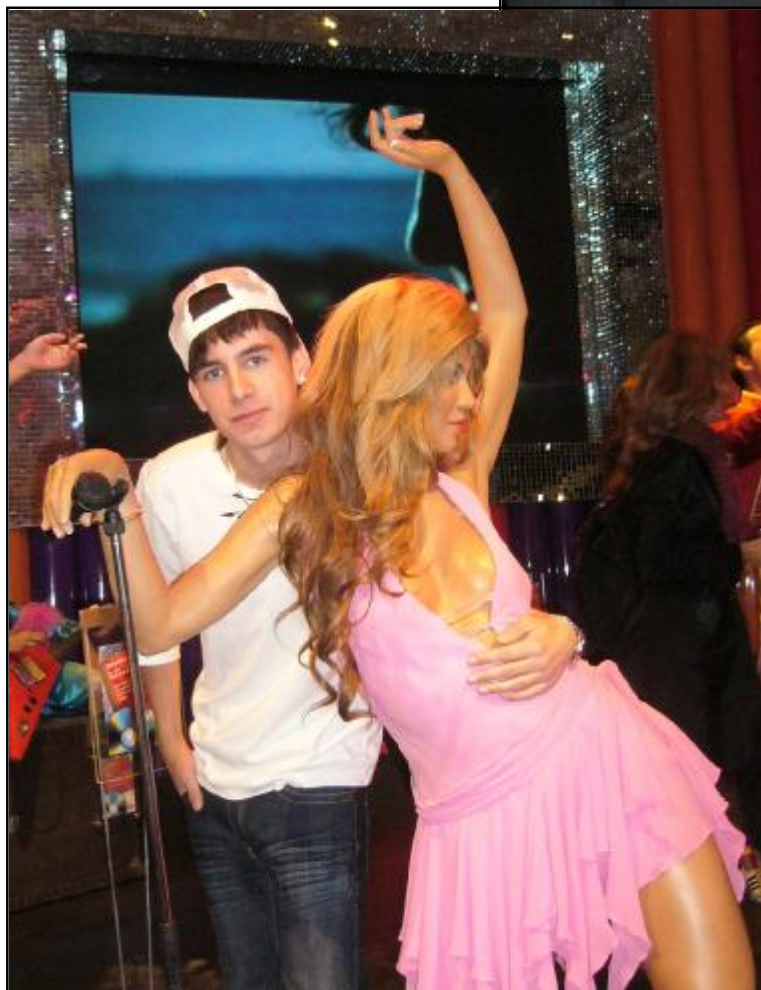

Ráno bylo zvlášť pro některé drsný, protože jsme odjžděli fakt brzy kvůli trajektu. Autobus se v přístavu nalodil a pak se loď rozjela. Byl to celkem zážitek. Na palubě to bylo docela luxusní. Vlny kanálu jsme brázdili cca dvě hodinky a pak už dorazili do Velké Británie. Vylodili jsme se v Doveru a vyrazili do samotného jádra Spojeného království. Řekla bych, že celá grupa z Vysočiny se rozhlížela po okolí, po lidech,... Všechno to tam bylo úplně jiné. Strašně se mi líbil styl života, co „angláni“ mají. Jako by nikdo nikam nespěchal, všichni jsou přátelští, taková celková pohoda.

První den v Londýně jsme navštívili třeba Tower Bridge, známé Muzeum voskových figurín Madame Tussaud's, ve kterém to vypadá jako na večírku hollywoodských hvězd. Opravdu je to tam zajímavý. Znamých tváří je tam hodně, potom i třeba hororová komnata apod... Za ten den jsme toho stihli opravdu hodně a završila to jízda na London Eye. Učitelé nám tímhle udělali radost. Z Londýnského oka je neuvěřitelně krásný nekonečný výhled. Pak už nás autobus odvezl na hotel.

Další ráno už bylo přívětivější. Budíček byl posunutý – vstávali jsme nějak kolem osmé hodiny... Navštívili jsme zase spoustu věcí. Zblízka jsme viděli Big Ben a Parlament, Buckinghamský palác, Námořnické muzeum, nultý poledník, Greenwich park a mnoho dalšího. Tohle byl ale poslední den v Londýně. Bylo by toho ještě strašně moc na prohlížení a navštěvování... Bohužel tohle trvalo jen dva dny... Z Londýna jsme se ocitli opět v Doveru v přístavu. Na noc jsme se nakvartýrovali na trajekt a hurá do Francie do Calais... V noci to byla na lodi paráda. No a z Francie bez žádného zdržování domů.

Cesta ubíhala rychle, jak to tak bývá. Za pár hodin jsme už byli v Německu, kde byla zastávka v aquaparku. Pak už rovnou do ČR. Poslední zastávka po cestě byla ve

staré známé Praze (ne, že bychom byli zrovna nadšení), potom už jsme byli bleskem na Vysočině. Někdo opustil autobus ve Žďáře, v Radňovicích... a tak postupně to odpadalo. Ve Městě už jsme vystoupili všichni. Jako že bychom byli na 100% šťastní, že už jsme zase doma a u autobusu čekají rozesmátí rodiče, se říct nedá...

Kancelář, se kterou jsme cestovali, skutečně neměla chybu!! Po cestě nás delegátka stihla naučit i francouzský hit Les Champs Elysées, ze kterého některým jedincům znějí poslední tóny doted'. Velký dík patří bezpochyby i našim drahým kantorům, že se vůbec do organizace výletu pustili a jeli s námi. Tohle byl luxusní, dokonalý, úžasný a nevím jaký ještě výlet!!! Fakt, vyrazte všichni do Francie a Anglie!! Stojí to zato!!!!

VYZVÍDALI JSME...

...tentokrát u pana učitele Matejky

Kolik jazyků vlastně umíte?

Když se nad tím zamyslím, tak těch jazyků je sedm, které ovládám dobře slovem i písmem. Byl bych rád, aby to nebylo konečné číslo, a snažím se svou jazykovou gramotnost neustále rozšiřovat. Momentálně se učím arabštinu.

Jaký sport máte nejraději?

Rozhodně na prvním místě stojí alpinismus. Nic není tak nádherné, jako stát na vrcholku a těšit se z chvíle, kdy vůle a touha přinesla vítězství. Ale nejsem vyhraněný sportovec a každý sport má své kouzlo, jehož objevením se člověk stává bohatším a krásnějším uvnitř i navenek.

Máte nějaký zlozvyk? Jaký?

Zlozvyků, které mám, je celá řada. Důležité je pracovat na jejich eliminaci. Ale člověk je tvor chybující a já nejsem jiný. Dělán chyby, ale snažím se je neopakovat.

Co vás dokáže nejvíc vytočit?

Popravdě vytočit se nenechám. Někdy popustím oťeže svého temperamentu, ale vždy se snažím být tím, kým jsem, a ne tím, co by ze mě udělal hněv a zloba. Jsem přesvědčený o tom, že v zlosti člověk napáchá mnohem víc chyb, které jsou někdy nenapravitelné.

Co byste změnil na naší škole?

Pokud bych mohl něco měnit a měl jsem kouzelnou moc, tak bych škole přičaroval plavecký bazén a velkou tělocvičnu s venkovními volejbalovými kurty. Jinak bych neměnil nic. Jsem tady velmi spokojený.

Chtěl byste být třeba ředitelem naší školy?

Víte, být ředitelem je velká zodpovědnost a současně i velké břemeno, které musí člověk nést. Musím říct, že se necítím být připravený nést tak těžkou úlohu.

Která třída, kterou učíte, vás nejvíce rozcíljuje?

Taková třída neexistuje.

Vždycky jste se chtěl stát učitelem?

Ne, původně ne. Ale posledních 13 let mě utvrdilo v tom, že povolání učitele mi přináší radost a naplnění.

Co děláte nejradši ve volném čase?

Sportuji, kdy můžu. Čtu a neustále se snažím naučit něco nového. Celý život člověka je škola a já chci být dobrým žákem. Nemám rád leh u televize. Miluji pohyb ve všech jeho formách a rád si plním drobná přání, které mě, věřím, povedou k velkým cílům.

Máte nějakého domácího mazlíčka?

Mám mazlíčky celou řadu - psa Akima, osmáky Pusinku, Pepsi Colu a Coca Colu, papouška Pétu, sklípkany, kozu Kubu, kohouta Einsteina a mohl bych ještě dlouho pokračovat. Mám rád zvířata, protože v jejich chování nenajdete faleš a vypočítavost.

Chutná vám v naší jídelně?

Musím říct, že u nás ve školní jídelně je pro mě oběd vždy chuťovou událostí. Rád si jídlo vychutnávám a miluji pohled na upravený talíř. To vše mi naše paní kuchařky poskytují v dostatečné míře.

Pomalu, ale jistě se blíží konec školního roku. Co máte v plánu na prázdniny?

Prázdniny budu trávit aktivním pohybem. Oprášil jsem fotokomoru a určitě se budu vydávat na „lov by zbraní“. Rád bych udělal mnoho fotografií černobílých i barevných, které budou vyjadřovat život.

Určitě nezapomenu na sport a nevynechám jedinou příležitost se mu věnovat. Budu se věnovat také mým dcerám a plánuji horskou turistiku v Tatrách.

Mám toho naplánovaného mnoho a nemohu se zbavit pocitu, že to snad ani o prázdninách nestihnou. Nezapomenu ani na jazyk anglický a ostatní a určité chvíle relaxace naplním studiem cizích jazyků nebo dobrou knihou.

Rozhovor připravila Katka Houserová, 8.C

ZA PAPRSEK DO PRAHY

Šárka Blnková, 9.A

Tento výlet, na který jsme vyrazili 24. dubna 2008, jsme si vysloužili v soutěži Paprsek pořádané naší školou a to tím, že jsme ji vyhráli. Soutěž Paprsek je součástí projektu zaměřeného na prevenci kriminality mládeže. Družstvo naší třídy 9.A ve složení Kája, Kubča, Martin, Vít a Maky opravdu zabojovalo a udělalo nám radost. Do Prahy jsme se těšili. Doprovázela nás paní učitelka Hnízdilová a naše třídní paní učitelka Matoušková. Podařilo se nám za tento den dubna vystřídat opravdu hodně dopravních prostředků.

1. Vlakem. Rychlíkem cesta utíkala opravdu rychle a my po ránu ještě rozespali jsme ji prožili bez problémů a potíží. Všichni?

2. Konečně v Praze. Rychlý výstup a už se cupitalo přes Nuselský most (naštěstí se mezi námi nenašel žádný sebevrah...). Netrvalo dlouho a už jsme stáli před policejním muzeem. Uvnitř na nás čekal statný kriminalista a vyprávěl nám o návykových látkách. Vyprávění bylo opravdu zajímavé a utvrdilo nás v přesvědčení, jak určitě se svým životem nechceme naložit. Některé uvedené příběhy těch,

kteří se ocitli pod vlivem drog a jiných návykových látek, byly opravdu drastické. Pak následovala volná prohlídka policejního muzea. Uniformy, zbraně, postroje na koně, automobily, motocykly, odznaky, různé listiny, příběhy loupeží a vražd v historickém vývoji naší policie a kriminálky – vše bylo ohromně zajímavé a stojí pro všechny za zhlédnutí. Nechyběly ani figury policajtů, ale i děti – to vše zde bylo k vidění.

3. Metrem, tramvají. Do Mořského světa na pražské výstaviště. Nádhera. Atmosféra opravdu kouzelná, vše uprostřed Prahy vonělo mořem. Viděli jsme snad stovky druhů ryb. Nechyběli žraloci, Nemo a Doris. Nás holky potěšily luxusní záchodky zařízené v mořském stylu, tlumená světla, inspirující hudba, mořská vůně, ani se nám nechtělo je opustit. Vzpomněly jsme si na záchodek v rychlíku...

4. Lanovko u. Poslední výprava nás čekala na Petřín. Někdo šel do bludiště zrcadel, jiný na rozhlednu a někdo nikam ani nešel, jen tak prošel okolí. Osobním zážitkem pro mě byla síň zrcadel – jsem ráda, že jsem taková, jaká jsem. Všude kvetly třešně, rostla tráva, prostě paráda. A holky s klukama.

5. Metrem a eskalátorem. Tak těch jsme si opravdu užili. Zastavili jsme se na Václaváku samozřejmě v McDonaldu, a aby nebylo vše tak poklidné, tak náš Jirka si při rychlé cestě na Holešovic-
ké nádraží vzpomněl, že nemá batoh a že zůstal pod stolečkem v Mekáči. Následovalo několik dramatických minut, ale díky duchapřítomnosti Vítka se našlo všechno. I Jirka.

6. Vlakem. Na zpáteční cestě, zásobeni potravinami všeho druhu, jsme se trochu veselili. Jakby ne, výlet se nám líbil. Děkujeme všem sponzorům a hlavně učitelkám za odvahu s námi vůbec někam vyjet.

O POKLAD

ANEB UKAŽME, CO UMÍME

ČERNÉHO ZUBRA

Mgr. Hana Knapčoková, Mgr. Jaroslava Hnízdilová

Rosničky, Skurut-hai, Devilové, Šťastná 13, Vikingové a Zoufalci – to jsou názvy družstev sedmých tříd, která se ve dnech 19.–20. května 2008 utkala v boji o poklad Černého Zubra při tradičním prožitkovém pobytu na rekreačním středisku v Zubří.

Tento boj byl velmi napínavý. Nejprve museli všichni společnými silami splnit různé zkoušky – zkoušku síly, dovednosti, zručnosti, přesnosti... Za splnění dostávali písmenka, pomocí nichž se jim podařilo vyluštit zprávu Černého Zubra. Večer patřil táboráku, zpěvu při kytáře a všelijakým hrám.

Druhý den přišlo to nejdůležitější – hledání pokladu. Jako první jej našlo družstvo Šťastná 13, ale ani ostatní neodešli s prázdnou. Sladká odměna a pamětní medaile čekala na každého. I přes nepřízeň počasí se pobyt v Zubří vydařil. Domů se vraceli sedmáci promočení, ale spokojení, neboť společnými silami vše zvládli.

A co si uvědomili?

„Nejdůležitější věcí, kterou jsem se zde naučila, je, že důvěra a přátelství jsou v životě hodně potřebné.“

Monika Novotná

„Nejlepší na práci v mé skupině bylo, že jsme se ničeho nebáli a šli jsme do všeho.“

Lucka Novotná

„Nevěřil jsem, že to tu může být tak zábavné.“

Jakub Dostál

„Mrzí mě, že je to tady tak krátký.“

Ába Greplová

„Pocasí pro nás dobrý nebylo, ale i přesto se nám tady líbilo!“

Klára Macháčková a Jana Vrabcová

Šli jsme znova do Zubří,
promokli jsme hodně,
skládali jsme písmenka,
bylo jich tam hodně.

Všichni poklad hledali,
Třináctka ho našla,
ve Třináctce byla Ába,
chytrá jejich hlava.

Ona šifru vyluštila,
poklad rychle našla,
domů jsme šli zase v dešti,
promokli jsme jako myšky.

Iveta Dostálová

MALÝ PRINC

Divadelní představení žáků 9.B

Mgr. Renata Slámová

**Není pohádka jako pohádka,
není princ jako princ.**

Malý princ Antoine de Saint-Exupéryho je jen jeden.

Divadelní představení o kouzelné pohádkové bytosti, Malém princí, který žil na jedné planetě, která byla o málo větší než on sám, si na závěr školního roku připravili žáci třídy 9.B. Ti za pár dní opustí brány naší školy, rozloučí se s kouskem svého života a přivítají novou životní etapu. Právě jim patří velký dík za hodiny a hodiny volného času, které po celý rok věnovali přípravě tohoto představení. Zahráli ho nejen svým spolužákům ve dnech 10.-11. června, ale také veřejnosti, která zaplnila dne 12. 6. 2008 sál novoměstského kina.

Malý princ (Šárka Poulová) přišel na naši Zemi ze vzdálených vesmírných světů, aby se v africké poušti setkal s pilotem (Adam Grepl) a svěřil mu tajemství své podivuhodné životní pouti. Ale odhalí mu vlastně daleko víc - tajemství čistého srdce, dobra a krásy.

Chtěla bych touto cestou poděkovat divákům, kteří si našli čas přijít a strávit 90-ti minutovou pouť s Malým princem, při které si uvědomuje, že o květiny se musí pečovat, aby byly šťastné, sopky se čas od času musí vymést, aby nesopily, a sazeničky baobabů je třeba každý den vytrhávat, aby z nich nevyrostly obří stromy, které by jednou svými kořeny jeho malickou planetu roztrhly.

A možná nejedna z nás si během představení musel přiznat, že se mnohokrát choval sobecky třeba jako byznysmen, panovačně jako král, že měl o sobě velké mínění podobně jako domýšlivec, že se někdy zbytečně litoval jako opilec nebo se vymlouval jako zeměpisec, či měl vůči někomu před-

sudky, aniž se ho snažil poznat, jen proto, že nevypadal tak, jak by se mu líbilo. Mnozí třeba alespoň na okamžik zatoužili, aby měli někoho tak rádi, jako měl rád Malý princ přítelkyni lišku, když si ji ochočil.

A co říci na závěr? Za sebe bych chtěla svým žákům poděkovat nejenom za pěkné divadelní představení, ale za všechny ty roky strávené společně. Poděkovat za to, jak moc byli prima a jak moc mi budou chybět. Prožili jsme společně kus života a myslím, že ty čtyři roky byly pěkné a máme na co vzpomínat.

Vzpomínky zůstanou v našich srdcích, i když čas půjde dál. A jak řekla liška Malému princovi: „To, co je důležité, nevidíme očima, ale srdcem.“ A v mém srdci zůstanou jen krásné vzpomínky na společně prožité chvíle s 9.B.

A já svým žákům za ně děkuji!

Třídní učitelka Renata Slámová

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

INDIÁNSKÁ HRA KONČÍ

Pomalu se letošní indiánská hra blíží ke konci. S některými Slavači (4. roč.) se již rozloučíme, protože ty nejlepší náčelník Sedící Býk odvedl k Veliké řece. Ostatní mladší indiány ještě čekají další nelehké zkoušky a teprve po jejich splnění budou moci chránit své území. Hra bude pokračovat i v příštím roce.

Do čelenek nám ještě letos mohou přibýt dvě pera, a to za

splnění cesty Plameňáka a Medvěda.

CESTA PLAMEŇÁKA

Musíme si zapamatovat co nejvíc indiánských přezdívek kmene Slavačů.

CESTA MEDVĚDA

Musíme prokázat statečnost i odvahu při noční hře.

Jak tyto dvě cesty dopadnou, vám budeme muset prozradit až v dalším čísle po prázdninách.

My se už moc těšíme, až se oblékneme do indiánských kostýmů, nasadíme čelenku se získanými pery, krk ozdobíme nákrčníkem ze zubů ulovených zvířat a vyrazíme „do ulic“.

Však se máme čím chlubit, někteří z nás mají překrásné obleky. Nechybí na nich ani našité korálky a ornamenty (obdivujeme práci některých maminek – že, Kubo Pochope?).

Však se na nás - Slavače - můžete podívat na fotografii.

HOWGH!!!

DEN DĚTÍ VE SLAVKOVICÍCH

ŠKOLNÍ DRUŽINA VE SLAVKOVICÍCH SLAVNĚ ZVÍTĚŽILA

Den dětí jsme letos vyhlíželi s velkou nedočkavostí. Kamarádi z velké školy (osmáci) nás totiž vyzvali na zápas ve fotbale. Utkání předcházely nekonečné přípravy – sestavení mužstva, zvolení takтики, tréninky a v neposlední řadě výroba třepetalek pro naše roztleskávačky. Mužstvo bylo nakonec ve složení: Jára Nedvěd (1. roč.), Tomáš Janů (3. roč.) a čtvrtáci Petr Šmída, Martin Kučera, Kája Kříž a Libor Staněk. Holky se rozhodly fandit a pilně nacvičovaly pokřiky a pohybové sestavy.

Nastal pátek 30. května 2008, 14.00 hodin. Jdeme na to! Vyrůstem o dost menší než soupeři, ale s velikým odhodláním bránit čest naší družiny jsme zahájili utkání. Bojujeme, běháme, někdy i podbíháme soupeře, ale smůla, po chvíli prohráváme 2:0. Tak to ne! Porada, oběrstvení a jedeme dál...

Za chvíli náš borec Petr dává gól a po chvíli další! Hned máme větší chuť do hry. Chvilí se zase nedaří, soupeř opět pronikl do naší branky. To si nenecháme líbit – další gól střílí Libča! Remíza, to není špatné... A pár minut před koncem se zadaří Tomovi a my vedeme 4:3!!! Rztleskávačky umdlené povzbuzováním a horkem ožívají a skoro objímají hráče, vítězství je tak sladké!

A sladká byla i tečka na závěr. Mužstva si mezi sebou vyměnili drobné sladkosti a dohodla se na odvetě. Nakonec jsme starší kamarády požádali o zápis do družinové kroniky na památku našeho slavného dne. Už se těšíme na příště!

Zdraví vás kamarádi ze Slavkovic

Pohádkový výlet 1.B

Mgr. Ivana Fousková

Ve středu 14. května se 1.B. vydala na pěkný pohádkový výlet do Slavkovic. Po příjezdu autobusu si děti prohlédly školu a s novými kamarády si pohrály v tělocvičně. Pak se prvňáčci vypravili na procházku pohádkami, které připravili žáci ze Slavkovic svým maminkám k svátku. Hodina plná barev, písniček a krásných hereckých výkonů malých účinkujících v kulturním domě se všem moc líbila.

Po návratu z pohádky si prvňáčci opekli buřtíky u školy. Svačinka všem chutnala a nádherné slunečné počasí přálo i při hrách a soutěžích v okolí školy. Děti poznaly spoustu nových kamarádů a celý svůj výlet si krásně užily.

A jak viděly výlet děti?

Líbilo se mi ve Slavkovicích, protože měli moc hezkou školu a i to divadlo a ten ohýnek. A nejhezčí byla pohádka Dvanáct měsíčků a líbil se mi fotbal.

Honza Liška, 1.B

Líbilo se mi, jak jsem hrála s holkama ze Slavkovic na sochy, pak se mi líbilo v tělocvičně a to divadlo a jak jsme opékali a pak se mi líbilo, jak Reni spadl párek do ohně.

Kristýnka Altová, 1.B.

Výlet 4. tříd na Veverčí

Mgr. Pavlína Poláčková

Vítejte na mém panství... Já, kralevic Karel, rozený Václav ze vznešeného rodu Lucemburků, toho času markrabě moravský, navrátilivší se z daleké Itálie, vítám vás na svém panství... Je libo vyrobít si svíčku u mistra svíčkaře, zkusit tkaní na dobovém rámu nebo zdobení látek potiskem? Žádný problém – stačí jen zařadit se do správné fronty a vyčkat, až na vás přijde řada. Co takhle střelba z kuše? Mohla by se hodit, ale rozhodně nepatří k nejlehčím a trefa do černého vyžaduje notnou

dávku umu u štěstí. Usměvavý mistr kovář potřebuje pomoci rozdmýchat oheň, u kovářské výhně je příjemně teploučko, zkuste i tady přiložit ruku k dílu. Cítíte se unavení? Oddechněte si – prohlídka repliky palných zbraní k tomu přímo vyzývá, krůček už je pak jen k žonglérům...

Tak nějak by nás možná téměř před sedmi sty lety přivítal budoucí král, „otec vlasti“ – Karel IV, dlící opravdu na hradě Veveří. Jeden z největších moravských hradních areálů, rozprostírající se nad soutokem řeky Svratky a potoka Veverky ve vzdálenosti 20 km severovýchodně od centra Brna, obě čtvrté třídy ve středu 21. května 2008 bohužel nepřivítal právě přívětivě. Počasí si s nimi hrálo tak trochu na schovávanou – déšť i zima je provázely po celou dobu návštěvy. I přesto si děti prožily celkem příjemné dopoledne, vrátily se o několik století zpátky a vyzkoušely si něco z řemeslného umu našich předků.

Výlet 6.C do Vyškova

Nikola Švárová, 6.C

Už se blíží konec školního roku a ten se samozřejmě neobejde bez výletu. A naše třída 6.C si to užila přímo suprově. Paní učitelku Janíčkovou napadlo, že bychom si mohli vyjet do Vyškova. Tento nápad se všem líbil, a tak bylo rozhodnuto. Navíc se jelo vlakem a to bylo to největší dobrodružství.

Už jenom cesta byla samé překvapení. Cestování začalo už v 5.55 hodin na vlakovém nádraží v Novém Městě, ve Vyškově jsme byli kolem deváté hodiny. Jak řekla paní učitelka, měli jsme to s akčními přestupy, což asi nikdo moc nečekal. Museli jsme totiž velmi rychle přestupovat, jinak by nám další vlak ujel!

A pak jsme dojeli do Vyškova. Celí nedočkaví, jaké to tam bude. A rozhodně se nedalo pochybovat o spokojenosti všech žáků i pana učitele Smékala a paní učitelky Janíčkové. Nejdříve se šlo do dino-parku. Modely dinosaurů, ať už pohyblivé, nebo jenom nehybně stojící, byly věrné

a krásně postavené. Následoval zoopark s různými zvířaty a konečně to, na co se všichni těšili nejvíc – aquapark. Snad nejlepší byl velký tobogán, dál tam byl plavecký bazén a jeden krytý a venkovní bazén, ale i sauna; prostě nádhera.

Výlet 7.C byl jedním slovem SUPER! Počasí bylo načasováno na výbornou – snad bylo teplo až moc. Ale po dešti a zimě v Zubří jsme si to zasloužili. Ráno jsme se nalodili do vlaku směr Žďár nad Sázavou a po zrychleném přesunu na rychlík do Havlíčkova Brodu to vypadalo na bezproblémové cestování. První problém ovšem nastal už při vysedání z vlaku v Brodě – pan učitel Smékal málem nechal svůj fotoaparát ve vlaku a nebýt včasného zásahu paní učitelky Janíčkové, jel by zmíněný přístroj až do Prahy. To ale nebylo všechno – už jsme byli na peróně, když jeden mladý muž na nás začal křičet, že někdo zapomněl kšiltovku ve vlaku – Ondra Košík byl velice vděčný, že jeho spartánská čepice nejela také do Prahy.

Rychlík do Jihlavy byl nahrazen autobusem – byl s klimatizací a byl pohodlný, tak jsme byli rádi. A opět panu učiteli vypadl fotoaparát z batohu a opět paní učitelka zachránila fotodokumentaci našeho výletu. To bylo ale poslední opomenutí pana učitele. Z Jihlavy do Budějovic proběhl přesun bez problémů.

V Českých Budějovicích byl největší zážitek, když skupina značně zanedbaných bezdomovců loučila po naší výpravě cigarety. Výraz „Chlapi, nemáte někdo cigáro?“ byl hitem několika dalších hodin. Na Černou věž v Budějovicích vede 225 schodů a s batohem na zádech jsme si připadali jako vysokohorští šerpové – Radek Jaroš hadr. Potom byla zmrzlina na náměstí a návštěva muzea motocyklů. Skvělé – spousta krásných motorek, starodávná kola a modely letadel.

Další cesta vedla do Hluboké nad Vltavou – autobusem. Trochu nás překvapilo autobusové nádraží – bylo totiž celé v prvním patře nad obchodním centrem. Po vystoupení na zastávce Křivonoska jsme zjistili, že Táňa zapomněla v autobuse igelitku s novou mikinou. A to už den zapomínání byl u konce. Nyní již následovaly jen hry a jídlo.

Hráli jsem volejbal (s nasazením života nejen svého, ale hlavně ostatních). Všechna tři družstva by mohla s přehledem hrát na olympiádě! Podání se povedlo i lidem, kteří v životě volejbal nehráli. Hra končila až v momentě, kdy se zešeřilo tak, že nebylo vidět. No a co teprve hra na schovávanou – odřeniny, popáleniny od kopřiv, škrábance od trní a tak. Skvělé a psychicky vyčerpávající. No

a co teprve večere – smažák s horou hranolek. Tu porci snědlo jen několik málo jedlíků (většinou holky). Do večerních (spíš nočních) hodin se hrálo, povídalo a vůbec. Do pozdních nočních hodin hrál pan učitel s paní učitelkou před chatkami kostky a hlídali, jestli není hluk (byl) a nepořádek (nebyl).

Druhý den po vydatné snídani jsme vyrazili autobusem do Hluboké nad Vltavou. Pan řidič nám předal ztracenou igelitku s Táninou mikinou – malý zázrak lidské čestnosti a poctivosti. Na zámku Hluboká se nám ztratil Michal – šel si do parku rozchodit nějaké trápeníčko s holkama.

Další zastávka byla v loveckém zámečku Ohrada a potom v ZOO Ohrada. V zámečku nás uvítali vyčpaní medové a rozříznuté stromy, které měly průměr větší, než byla výška některých účastnic našeho zájezdu. ZOO byla sice malá, ale milá.

Na cestě domů byl poněkud problém – rychlík z Budějovic do Jihlavy měl 20 minut zpoždění. A bohužel na cestě další půlhodinu nabral. Při čekání na rychlík jsme vypadali jako banda bezdomovců nebo vyhnanců. To nás poněkud znepokojovalo, protože jsme spěchali na spoj do Havlíč-

kova Brodu. Nakonec jsme stihli až další autobus a na rychlík z Brodu do Žďáru jsme měli opět zrychlený přesun. Cestu jsme strávili vestoje. Paní průvodčí požadovala průkazky na slevu – ovšem dobrá polovina je neměla. Tomáš Kadlec se snažil paní průvodčí ukecat a ta (možná, aby ho měla z krku) nám nakonec jen vyhubovala a pokutu nechtěla. Naštěstí – díky Tomáši! Další nepříjemnosti už nebyly. Díky všem – bylo to fakt SUPER!

Výlet 8.A do Beskyd

Vít Daněk, 8.A

Všechno to začalo, nepočítáme-li týdenní shánění nemožně nepotřebných zbytečností a úmorné skládání věcí do již tak dávno plného batohu, v 5.35 hodin u vlakového nádraží. Důvod byl pro všechny zasvěcený jasný - třídní pobyt v Beskydech a okolí. Celkem jsme za pobyt stihli navštívit Kopřivnici, kde jsme si prohlédli muzeum Tatry, přejít co já vím kolik kopců, kde jsme zhlédli pomník Cyrila a Metoděje, sochu boha Radegasta a nekonečně dlouhou pěšinu, která se pro pár z nás málem stala tou poslední, a konečně všemi milovaný aquapark.

A kdo měl vlastně takovou odvalu a kuráž vzít nás na výlet? Skládejme hold paní učitelce Hnízdilové a paní učitelce Knapčokové, které se nás ujaly. Celkem nás z města odvezly zhruba 20. Vrátili jsme se přibližně ve stejném počtu.

Doprava proběhla až na částečnou únavu z ustavičného přestupování v pořádku. Sice jsme necestovali zrovna v Pendolinu, ale sranda způsobená vypuštěním 8.A do volného prostoru mimo školu

držela náladu nahoře. Po příjezdu do Frenštátu pod Radhoštěm jsme si dali kilometrovou kondičku s taškami na ramenech směr místní aquapark. Nutno říci, že ten měl z celého výletu asi největší úspěch. Pomyslná dvířka na tobogán se netrhla, frisbee létal přes hlavy nevinných návštěvníků,

moji kolegové popili něco tamní chlorované vody a už jsme byli na cestě do našeho „voňavého“ hotelu. Ano, byl by voňavý, kdyby paní domácí nevyprodukovala za den tolik kouře jako Temelín za rok. Ale buďme rádi za cenu, která byla velice příznivá, a za její ochotu a trpělivost.

Druhý den po švédských stolech jsme vyrazili na celodenní výlet po okolních kopcích (horách). Vyšlapali jsme si to k lanovce, nasedli a kochali se výhledem na krásné panorama Beskyd. Idylka netrvala dlouho. Mraky nám na hlavy spustily neočekávanou studenou sprchu, která nám však naši dobrou náladu nezkazila!

Když jsme dorazili k bohu Radegastovi, típli jsme nějaké to foto, někteří se potetovali turistickými razítky a už jsme byli s bouřkou v zádech na cestě k sochám Cyrila a Metoděje.

Následovalo další focení a po krátkém briefingu padl rozkaz sestoupit zpět do Frenštátu. Cestu snad raději popisovat nebudu, jinak by vyšlo najevo, že jsme se s malou skupinkou dobrodruhů málem ztratili ve spleti cestiček. Nějak neočekávaně rychle to uběhlo a my jsme se prakticky probrali až na pokojích, kde jsme si užívali zaslouženého odpočinku. Ne však dlouho. Tancechtivé dívky nás dotáhly na diskotéku. Kdo se ubránil, mohl se zúčastnit ping-pongového tumaje, kterému kralovala paní učitelka Knapčoková a všeměl Šimy. Ale „válela“ i paní učitelka Hnízdilová a vlastně nikdo nějak prokazatelně nedostával na frak. Nakonec nás společensky unavené zahnaly na pokoje.

Třetí den nás poměrně logicky nemohly dostat z postelí. Myšlenka, že už jedeme domů, strašila naše hlavy. Zděšení zaháněl snad už jenom fakt, že jsme měli ještě v plánu navštívit již zmiňované muzeum Tatry v Kopřivnici. Člověk by si řekl, že tato záležitost bude zajímat spíše chlapce (muže), ale ladné křivky sportovních vozů chytly za srdce nejednu dívku.

Neuškodí troška poučení, že paradoxně nejvzácnější exponát muzea není auto, ale motorový vlak „Slovenská Strela“ (max. rychlost 130 km/h, váha 36t, vyrobeny pouze 2 vozy). Nějak jsem se mu-

sel zasnít, protože jsem se probral až ve vlaku směr Vysočina. Po snad nekonečném přestupování jsme se objevili na vlakovém nádraží v Novém Městě na Moravě.

Jaká slast být zase doma. Nástupiště se dost rychle vyprázdnilo, asi už měli všichni dost ciziny a spěchali domů do postele. A udělali dobře. Na závěr bych měl výlet nějak pozitivně zhodnotit, vy-zdvihnout kvality, prostě sladit, ale já osobně si myslím že finální hodnocení není zas tak potřeba. Kdo tuhle akci zažil, bude vzpomínat ještě roky .Všichni máme kopu zážitků, otlačených noh a spá-lených zad. :-) Prostě luxus sám o sobě, však jsme také měli profesionální dozor, který jsme si snad ani nezasloužili. :-)

8.B na Sázavě

Mgr. Dagmar Svobodová

Kdy: 20.-22. května 2008

Kam a co: Školní vodácký výlet na Sázavu (kemp v Týnci nad Sázavou)

Jak: vlak, pěškobus a nafukovací čluny Pálava

Některá z našich nej:

- NEJroztržitějším vodákem se určitě stal Patrik Sláma, kterému se podařilo vyměnit si spacák s vodáckým instruktorem. Patrik to zjistil tehdy, když ve spacáku našel čelovou baterku, instruk-tor David tehdy, když našel ve spacáku blíže nespecifikované části Patrikova oblečení. **J**
- NEJoblíbenějším vodákem byla Pája Holá, instruktoři si ji pamatují nadlouho a je možné, že by v případě rodinného zájezdu dostala i slevu. **J**
- NEJlepšími zpě-vačkami výletu byly zcela jistě Pá-ja Holá a Janča Koňářková, pro-tože jejich vokální výkony u jezů by-ly naprosto ne-přeslechnutelné. **J**
- NEJoblíbenějším jídlem výletu byl prohlášen smažák, protože ho můž-e-me každý den. **J**
- Výlet měl určitě NEJlepší kulturní program, protože kde jinde uvidíte plivání ohně, žonglování a prás-kání bičem rovnou od mistra světa? **J**

- NEJodvážnějším borcem výletu byl Pepa Král (vážně klobouk dolů). **J**
- NEJhezčí holínky v celém kempu měla paní učitelka Svobodová, byly celé kyticované a navíc v dětské velikosti. **J**
- NEJvětším komikem byl Matěj Nečas a jeho kulturní příspěvek s názvem Čulibrk. **J**
- Jako NEJvětší jedlíci výletu se ukázali Dominik Bártek a Martin Starý, když si o půl třetí ráno ve stanu dělili řízek. **J**
- NEJnadšenějším vodákem byla pravděpodobně Katka Vališová, která už teď přemýšlí, jak všechny příští rok přesvědčit na Vltavu. **J**
- NEJobětavějším vodákem byl asi pan učitel Matejka, protože s sebou táhnul veškeré sportovní vybavení a jako bonus pro zvědavé pohledy dámské části kempu si zakoupil i nový neopren. **J**
- NEJstylovějšími vodáky byli Matěj Nečas a Janča Koňářková, protože na vodu vyrazili v námořnických oblecích z půjčovny a úúúžasně jim to slušelo. **J**
- NEJoblíbenější hrou byl zase brenball, protože to naše prkénko na maso nic nepředčí. **J**
- NEJlepší zážitkem byly asi super plavací vesty, protože kdy jindy uvidíte na vodě tolik lidí s velkým nápisem CVOK (Cestovní vodácká kancelář) na zádech? **J**

A na závěr NEJvětší slabinu. Tou byly na našem výletě asi České dráhy, protože to vypadalo, že se řídí heslem „Čtvrthodina sem, čtvrthodina tam, nevádí, že nestíhám...“ **L**

A tak bychom mohli pokračovat, protože každý z nás nějaké to NEJ měl. Někdo si to NEJlépe užil, jiný NEJodvážněji zabojoval se strachem z vody. Prostě NEJ byli všichni z 8.B, kteří se nezalekli rozmarů počasí a vyrazili na výlet. Byl to 1. vodácký výlet na naší škole a většinu z nás voda opravdu „chytla“.

Pro vás, kteří si o našem výletu teď čtete v našem školním časopisu, pak máme jednu užitečnou poučku, kterou jsme se dozvěděli právě od našich instruktorů na vodě. Víte, jak se pozná správný vodák na WC? (Spláchne po sobě a kouká, kudy by se to dalo projet...)

8.D v Českém ráji

Žáci 8.D (společnými silami)

Do Českého ráje cesta příjemná je... Tak to jsme si ozkoušeli a opravdu těch několik hodin jízdy celkem uteklo. Na putování jsme se vydali 20. května 2008. Odpoledne po ubytování v turistické chatě Prachov jsme se rovnou vydali do Prachovských skal. Počasí nám dopřalo klidnou procházku i docela pěkné výhledy, a tak jsme byli rádi, že jsme ujeli z uplakaného Nového Města. Trochu jsme to zakřikli, protože hned po našem návratu na ubytování začalo také pršet.

Druhý den jsme se vydali zjistit, zda z nás na Troskách nebudou také trosky. Moc nám k tomu nechybělo, ale zvládli jsme to podle paní učitelky na jedničku. Horší byla cesta zpět, protože nám začalo pršet, a tak sestup z Trosek brali někteří z nás nejruznějšími styly. Mezi nejoblíbenější patřil sjezd. Zvládli jsme to ale ve zdraví a část cesty jsme si proto zkrátili vlakem. Celá cesta nám dala zabrat, až se paní učitelky divily, jak jsme po zbytek dne hodní! My jsme byli rádi, že sedíme a hrajeme nejruznější hry.

Přišel den třetí – den návratu. Nic nám nejelo, nezbylo nic jiného, než se vydat s batohy na zádech pěšky do Jičína. Tam jsme si prohlédli pěkné náměstí, ale výstup na věž jsme sborově s díky odmítli. Dali jsme si raději oběd a o-koukli Rumcajsovu ševcovnu. Pak už tradá domů. Výlet se nám vydařil, i když počasí nebylo vždy přívětivé.

9.A v Krkonoších

Mgr. Jitka Matoušková

Až na vrcholky hor...

Tak tuto píseň jsme si mohli notovat na našem školním výletě 9.A v Krkonoších. Naše turisticky založená třída se rozhodla, že po loňském výstupu na Devět skal v tomto roce zdolá Sněžku, nejvyšší vrchol České republiky. Škoda, že končíme. Jaký vrchol bychom si zvolili příští rok?

Stoupali jsme výš...(Růžohorky)

...a výš...(Sněžka 1 602m)

...až jsme byli v oblacích

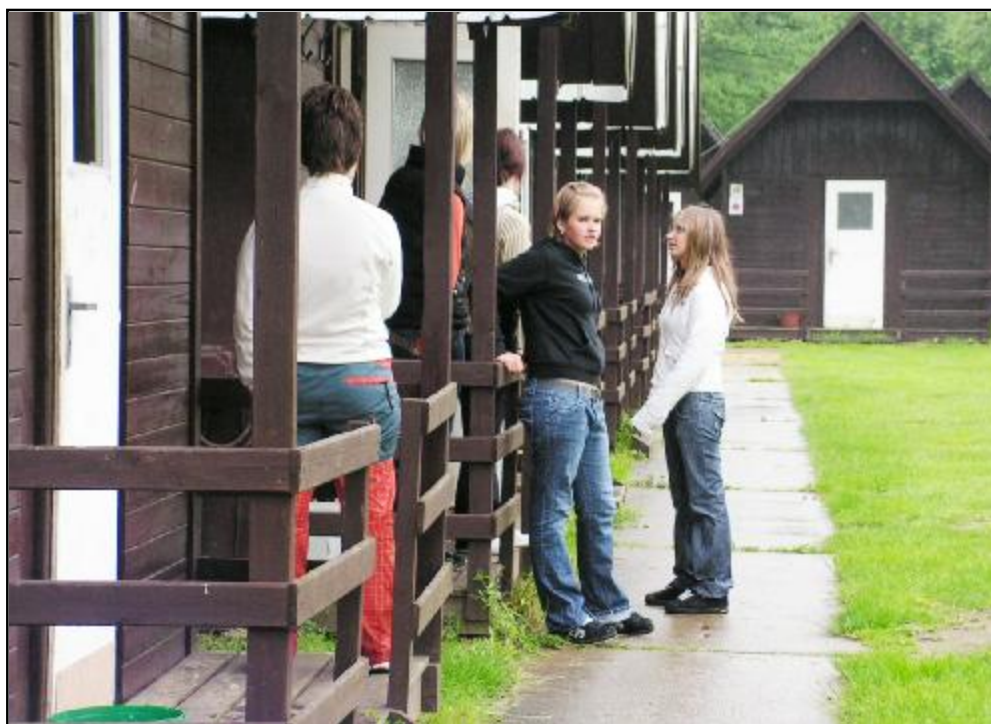
Pohled do údolí byl ohromující (Obří důl)

Výlet 9.C - Nesměř

Adéla Šujanová, 9.C

21. května 2008 před šestou hodinou ráno to na vlakovém nádraží všechno začalo. Sešli jsme se všichni až na dva marody a ty, co jeli ze zastávky. Ve vlaku bylo opravdu strašně moc místa – sedli si jen někteří, ale naštěstí jsme jeli jen do Žďáru, kde jsme si asi půl hodiny počkali na další vlak. Tam už jsme měli pohodlí dost, ale v Křižanově jsme zase přestupovali, a když jsme viděli, čím máme jet, nevěřili jsme svým očím. Měli jsme se nacpat do miniaturního motorového vagónu, který byl dost plný i bez nás.

Když jsme dojeli, naštěstí pořád celí, do Velkého Meziříčí, věděli jsme, že nás čeká 5 kilometrů pěšky s krosnami na zádech. Pršelo a šlo se nám opravdu „skvěle“! Cesta neměla konce, a proto

jsme byli nadšení, když jsme dorazili do cíle. První zjištění bylo, že Vodafone neměl signál.

Počáteční pocit z celého střediska a z chatek, kde jsme se ubytovali, nám přišel strašný. Ale ještě ten den jsme se zabýdleli a zvykli si. Před obědem nás čekal výšlap na strmý kopec, na kterém byla zřícenina jakéhosi hradu. Ono to vlastně bylo spíš jen pár kamenů na sobě, ale byla to kulturní památka. Sestup

z kopce už někteří neabsolvovali na nohách, ale na sedací části svého těla, protože to dost klouzalo.

Chvilí potom jsme měli osobní volno, které někteří využili k hraní míčových her v dešti, jiní byli na chatkách. Následoval oběd, měli jsme brokolicovou polévku a řízek. Po obědě se šli někteří vykoupat do řeky, která nám tekla hned za chatkami. Byla nám zima, už jen když jsme se na ně dívali, ale jim to nejspíš nevadilo. Odpoledne jsme se šli podívat k Řihákovu mlýnu a chtěli jsme jít ještě k jednomu, ale tam jsme nedošli, protože jsme zabloudili, což jsme zjistili, až když jsme se škrábali do kopce a došlo nám, že mlýn na kopci asi nenajdeme. Tak jsme se radši vrátili. Zbytek odpoledne, večer i noc už jsme strávili podle sebe. Ani nevím, v kolik hodin šel kdo spát – ani my.

Druhý den začal budíčkem, který jsme měli okolo sedmé, prostě jak jsme se probudili.

V půl deváté jsme šli na snídani, ta byla fakt výborná. Mohli jsme si vybrat z rohlíků, housek nebo vánočky, másla, sýru, medu a podobných dobrot. Nebyl snad nikdo, kdo by se pořádně nenajedl. Však nás taky čekal výlet do Jihlavy.

První část byla exkurze do pivovaru. Vyslechli jsme si výklad a také jsme viděli prostory, kde probíhají různé fáze výroby piva, některým se z toho sbíhaly sliny. Pak jsme měli asi hodinový rozchod. Někteří ho strávili v McDonaldu, někteří se procházeli po Jihlavě nebo navštěvovali různé obchody. Pokračovali jsme návštěvou jihlavských katakomb. Bylo to tam podobné jako v nějakých jeskyních. Prohlídka byla zakončena tím, že nám průvodce zhasl světlo a my jsme mohli vidět, jak stěny vydávají fosforeskující světlo. Vyšli jsme z podzemí a absolvovali jsme pěšky cestu až k Vodnímu ráji. Asi polovina třídy se šla vykoupat, ta druhá mezitím trávila čas podle svého.

Okolo čtvrté hodiny jsme dorazili zpátky. My, kteří jsme byli vyčerpaní, jsme se šli do chatky natáhnout, ale moc dlouho jsme si nepoleželi, protože nás vyhnali k ohni, a někteří šli místo toho hrát volejbal nebo fotbal. U ohně probíhala velká dřevorubecká soutěž s hlavními aktéry Vojtou, Rost'ou a Honzou. Po nějaké době jsme konečně oheň zapálili. Kdo chtěl, opek si párek, kdo nechtěl, opek PET lahve a odpadkové koše. Druhá noc proběhla asi poněkud bouřlivěji než ta první, konců byla taky poslední. Jen někteří usnuli vyčerpáním hodně brzy.

Třetí den začal balením. Když jsme uklidili všechny svoje věci a odnesli jsme lůžkoviny, připadaly nám chatky zase stejné jako na začátku. Po snídani jsme vyrazili na všemi obávanou pětikilometrovou pěší cestu s krosnami na zádech. Ale zvládli jsme ji líp než tu první. Ve Velkém Meziříčí jsme si asi na půl hodiny ustlali před Penny marketem, kde si šli někteří něco koupit, a pak jsme šli na vlak. Náš oblíbený „obří“ motorák byl ještě přeplněnější než první den, takže víc než dva lidi navíc by se tam už nevešlo. Do Nového Města jsme dorazili ve dvě hodiny odpoledne, dřív, než jsme plánovali. Výlet jsme si skvěle užili a většina z nás litovala, že už byl náš poslední...

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 50 – červen 2008

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková
Adéla Šujanová, Katka Houserová, Marie Měcháčková, Dominika Kutílková, Kristýna Jančíková
Barbora Dutková, Vlasta Janíčková, Andrea Žváčková, Tereza Mikešová

e-mail: puclik@nmnm.cz <http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 50 vyšlo 13. června 2008 v nákladu 35 výtisků